

AİLEDE EN KÜÇÜK KARDEŞ SİZ MİSİNİZ ?

Psikoloji

Ailede küçük, ortanca veya büyük kardeş olmanızın kişiliğiniz üzerinde ne derin rol oynadığının belki de farkında değilsiniz. Kardeşleriniz arasında dünyaya geliş sıranızın, kişiliğinizin ve karakterinizin üzerinde büyük etkisi vardır.

Modern psikiyatrinin ve ruhbilimin babası sayılan Sigmund Freud ve bu alandaki di-

ğer otoriteler de bu gerçeği tesbit etmiş bulunmaktadır

Kardeşlerinizden önce veya sonra dünyaya gelmeniz hayatınızı ne biçimde etkilediğini bilerseniz, bu bilgi, kendinizi, kardeşlerinizi, arkadaşlarınızı ve hatta çocuklarınızı daha iyi anlamana yardımcı olacaktır.

Kardeşler arasındaki kişilik ve karakter farklarını tesbit etmek için hazırlanan aşağıdaki testi siz de cevaplandırarak, kendiniz hakkında bilgi edinebilirsiniz.

Ailede en küçük veya en büyük kardeş olmanın insan üzerinde büyük tesirleri vardır

- 1 — Çocukken okula gitmeyi severdim EVET/HAYIR
- 2 — Annem ve Babam hayatımdaki büyük kararları alabilmemde bana yardımcı oldu lar EVET/HAYIR
- 3 — Ailem ve arkadaşlarım çok muhteris olduğumu ve bu yüzden çok çalıştığımı zannediyor lar EVET/HAYIR
- 4 — Çoğu zaman sıkılıyor ve kolayca üzülüyorum EVET/HAYIR
- 5 — İşler kötü gitmeye başlayınca yalnız kalmayı tercih ederim ... EVET/HAYIR
- 6 — Kurallardan ve yasaklardan hoşlanmam ve imkân bulursam bunları atlatmak isterim EVET/HAYIR
- 7 — Herkesten değişik ve özellik sahibi kişilerle beraber olmak isterim EVET/HAYIR
- 8 — Yeni şahsiyetlerle tanışacağım toplantılardan ve kokteyl partilerden hoşlanırım ... EVET/HAYIR

Eğer ailenizin en büyük çocuğu ve ya ananızın babanızın tek evladı iseniz ilk dört soruya «evet» ve geri kalanlara da «hayır» cevabını vermeniz muhtemeldir. Kardeşleriniz arasında en küçük siz iseniz, cevaplarınız tam tersine olacak, ilk dört soruya «hayır», geri kalanlara «evet» diyeceksiniz.

Ailedeki ikinci çocuklar genellikle en büyük kardeşe benzemezler. Adeta bir rekabet duygusunun itici gücü sayesinde, her yeni kardeş kendinden öncekilerinin eksikliklerini tamamlayan, yeteneklere ve hassalara sahip olur. Örneğin, pasaklılık - düzenlilik, romantiklik - gerçekçilik kabalık - kibarlık gibi tipik farklılıklar meydana gelecektir.

Anne ve babası aynı olan -genellikle-, aynı ailede ve ortamda yetişen iki kardeş nasıl bu kadar değişik olabilmektedir.? Bu anne ve babayı dahi çoğu zaman şaşırtır. Oysaki, kardeşlerden hiç-

birinin yetiştiği ortam diğerininkinin aynı değildir. Sonraki çocuklar, öncekilere göre daha olgun ve yaşlanmış anne ve babalar bulacaklardır. İlerleyen zaman içinde aile daha zenginleşmiş veya yoksullaşmıştır. Anne ve baba, hayatın şartları karşısında daha anlayışlı veya daha asabi mizaçlı olmuşlardır. Bütün bu değişikliklere ek olarak, ilk çocuk, sadece anne - babadan ibaret bir sosyal ünite içinde ilişkilerini ayarlarken, ikinci çocuk anne - baba - kardeş üçlüsü ile karşılaşacaktır. İkinci çocuğun dünyaya gelmesi, birinci çocuğun üzerindeki ilginin azalmasına yol açacaktır. Birinci çocuk, ailenin ve çevrenin ilgi merkezi olmayı ikinci kardeşe kaptırdığını birden farkedecektir. Bu onda bir terk edilmişlik duygusu yaratacaktır. Psikiyatrinin öncülerinden biri olan Alfred Adler'e göre, birinci çocuğun geçirdiği bu büyük olay onu, «kuvvete ve ilgiye açlık içinde, eskiye bağlı, geleneksel» bir şahsiyete götürecektir. Kendi dışında cereyan eden olayları da kontrolü altında tutmak isteyen, küçük kardeşine karşı tepeden bakan ve koruyucu rolü benimseyen büyük kardeşin bilinç altı eylemi, kardeşini kendisine bağlı, kendisi tarafından idare edilebilir hale getirmeye çalışmak olacaktır.

Büyük çocuğun neden eskiye bağlı bir diğer deyimle «muhafazakâr» kişiliğe sahip olacağı sorusuna, Psikiyatrist Irving Harris, «Vadedilen Tohum» adlı kitabında şöyle cevap vermektedir :

«— Birinci çocuğun anne ve baba tarafından bakımı, ikinciye göre genellikle daha dikkatli ve sıkıdır. Birinci çocuk anne ve baba ile daha sıkı bağlantılar kurduğundan davranışlarında onları kopya edecektir.»

Birinci çocuk genellikle kolay üzülen tiptedir. Üzülüşü ve korktuğu zaman yalnız kalmamak ve diğer insanlarla bu üzüntü ve korkusunu paylaşmak isterken ikinci çocuk benzer bir derdini ve korkusunu yalnız başına karşılamak veya geçirmek isteyebilecektir. Birinci çocuğun bu tür davranışı bir an için aleyhine gibi gözükmeğe de, uzun devrede bu haslet ailede ve grup içinde daha kolay

çalışmasını sağlayacak ve muhtemelen birlikte olduğu bir grubun lideri olma şansını verecektir.

YÜKSEK BİR AHLÂK

Dr. Harris'e göre, ailedeki ilk çocuk genellikle yüksek bir ahlâk standardına sahiptir. Gene ilk çocuğun annesine ikinciye göre daha fazla yakın oluşu, kadınlar hakkında daha ciddi ve kuvvetli duygulara sahip olmalarına yol açar. Bunlar hayatlarına karişan kadını romantikleştirir ve ona yüksek bir yer verirler. İkinci çocuk ise genel olarak her kadının birbirine benzediği fikrini savunur.

Birinci çocuk çalışma hayatında büyük ümitlere sahiptir. Sonraki çocuklar yetişme anlarındayken birinci çocuk çoğu zaman büyüklerle temas ettiğinden, daha önce ve daha iyi konuşma yeteneğine sahip olur. Konuşma yeteneğinin okulda daha iyi bir öğrenci olmasına yardımcı edecektir. Dr. William Altus'a göre ailedeki ilk çocuğun meraklı oluşu, kendinden büyüklerle olan yakınbağları ve daha bilinçli yetişmesi, davranışlarının daha olumlu gelişmesine yardımcı edecektir. Böylece de onun okul hayatı daha başarılı ve daha devamlı olacaktır.

Yukarıda belirtilen yetenekleri ilk çocuğun, diğerlerine göre hayatta daha başarılı, daha ünlü oluşunun nedenini açıklamaktadır. Genel nüfus içinde, birinci çocuk sayısı diğerlerine kıyasla daha az olduğu halde bunların toplamda elde ettikleri yüksek mevkiler diğerlerine göre daha çoktur.

TEK ÇOCUKLAR

Tek çocuğun tanınma ve kabul edilme güdüsü, anne ve babasıyla arasındaki ilişkileri etkilemekte ve tek çocuk erkek olduğu takdirde annenin ilgi ve sevgisi için babasıyla, kız olduğu takdirde de babanın ilgi ve sevgisi için anneye mücadele ortamı yaratmaktadır.

Annenin tek çocuğu şımartması çocuğun anne ve babaya pek fazla bağlı, utangaç ve korkak yetişmesine sebep olacaktır. Bu şekilde yetişen ve dünyanın kendi etrafında döndüğünü zanneden

çocuk dış ortama çıktığı zaman bunun böyle olmadığını anlayacak ve hayatta karşılaşacağı darbelerin ilkinin yiyecektir.

ORTANCALAR

Psikiyatrist Dr. Rudolf Dreikurs'a göre üç veya daha fazla çocuklu ailelerde orta sırayı işgal eden çocuk veya çocuklar biraz kötümser olacak kardeşleriyle aynı şanslara sahip bulunmadıklarından yakınacaklardır.

Gerçekten de bu sıradaki çocuklar ne ilk çocuğun gördüğü ilgiyi bulmakta ve ne de son doğan çocuğun getirdiği heyecana ve yeniliğe sahip olmaktadır. Fakat ikinci çocuk için yeni bir kardeş birinci çocukta yaptığı etkiyi meydana getirmeyecektir. Çünkü o zaten dünyaya geldiği zaman ailede bir kardeş görmüş ve onun varlığına alışmıştır. Aynı zamanda orta sırayı işgal eden kardeş birinci veya sonuncu kardeşin sahip olduğu şımarma imkânına da sahip bulunmayacaktır.

İDEAL BİR AİLEYE KAÇ ÇOCUK LÂZİM?

Bu anlatılanlardan sonra, aklınıza, «O halde ideal bir aile kaç çocuklu olmalıdır?» sorusu gelebilir. Dr. Dreikurs'a göre ideal ailenin çocuk sayısı şudur demek mümkün değildir. Ancak aile, yukarıdan beri anlatılanları iyi değerlendirir ve çocuklarına, karşılaştıkları güçlükler ve problemleri yenmede yardımcı ederse, sayısı ne olursa olsun, çocuklar, büyük ruhsal sarsıntı ve bunalımlar geçirmeden normal birer insan gibi yetişme şansına sahip bulunurlar.

Psikolog Zeu Wanderer, anne ve babaya şu tavsiyeyi yapmaktadır :

«— İlk doğan çocuğunuza gerektiğinden fazla önem vermeyiniz. İkinci çocukla daha uzun süreli konuşmalar yapınız. Çocuklarınızın başarılarını veya iyi taraflarını yekdiğerine örnek göstermeyiniz. Birinci çocuğun daha rahat bir insan olarak yetişmesi için telkinlerde bulunurken, ikinci çocuğun çevresine daha fazla uymasını sağlamaya çalışınız. Her şeyden önemli olarak da, bütün çocuklarınızı oldukları gibi kabul ediniz.»